

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apsre în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Anul nou.

Anul trecut e înmormântat. Unii, aceștia sunt puțini, îl plâng ca pe un mort drag și iubit, alții, cei mai mulți, oftează mai ușurat la dispariția lui, nădăduind că viitorul an va fi mai bun decât cel trecut. Înainte de ce am da uitării supărările și necazurile anului trecut, să tragem învățăturile ce ne oferă suferințele trecutului.

Ce an vom avea, nu depinde decât de noi. Va fi anul nou aducător de rezultate în viața noastră sufletească, sau un an de stagnare și decădere? În tâmplările în mare parte nu depind dela noi, dar cum reacționăm noi la aceste, depinde de calitatea noastră sufletească. Iar dacă noi între orice neacăz ne purtăm ca adevărați creștini, la sfârșitul anului vom putea fi îndestulți și

vom simți acea liniște sufletească, pe care azi poate nu o avem.

Principiile care trebuie să le aplicăm, ca să avem această liniște sunt următoarele:

1. Să ne împlinim cu sfințenie toate datoriile noastre!

2. Să nu atribuim lucrurilor externe mai mare importanță, decât cum au!

3. Să nu ascultăm părerile altora, ci numai conștiința noastră!

Aplicarea acestor principii nu e lucru ușor, dar

nu e nici imposibil, dacă cu inimă smerită și sinceră cerem dela Dumnezeu ajutorul lui. Ajutorul bunului Dumnezeu nu ne va lipsi și dacă vom fi perseveranți în bine, la sfârșitul anului 1938 vom putea spune: „Am împlinit cum am putut mai bine toate datoriile mele. În ce n'am reușit, voi încerca să reușesc în anul viitor. Știu că Dumnezeu e cu mine și El nu mă va părăsi, dacă umblu pe căile lui.“

I. B.

Gânduri de anul nou.

Am pus piciorul pe pragul noului an. Pe răbojul vieții, mai facem o creștătură, care va însemna anul decurând trecut. Cine ști dacă această creștătură nu va fi ultima? Căci, uitându-ne în urmă, vedem că mulți dintre cei cari — acum un an — erau alături de noi, acum nu mai sunt. Au rămas pe drum; ei au rămas eri, noi

vom rămânea mâine sau poimâine, dar e sigur că și noi vom rămânea!

Acest adevăr, verificat de miile și milioanele de muritori, cari — cași noi — au fost stăpânitorii vremelnici ai acestui pământ, zic, acest adevăr, ar trebui să ne inspire gânduri serioase.

Da! Și noi vom pleca de pe

acest pământ, pe care nu ne putem zidi cetate stătătoare. Și ca orice călător cuminte, ar trebui să ne facem e socoteală despre faptele noastre, pentru a vedea dacă suntem în pierdere sau câștig; să vedem dacă avem cu ce să întreprindem călătoria; să vedem dacă putem afirma cu sf. apostol Pavel: „Luptă bună m'am luptat cursul l-am plinit, credința am păzit.” (II Timotei 4, 8.)

Cum vom face bilanțul faptelor noastre? Foarte ușor: Depănând în fața ochilor sufletului nostru tot ce am făcut — bine și rău, — pentru a vedea dacă faptele bune sunt mai multe decât cele rele, pentru a vedea câte zile, săptămâni sau luni, au trecut fără ca noi să fi făcut ceva spre mai mare mărirea lui Dumnezeu?

Vom vedea că toate plăcerile și bucuriile cari, — însoțind faptele noastre rele, — ne-au veselit în decursul anului trecut, nu mai sunt; s'au risipit ca fumul, iar din toate nu ne-a rămas decât trista amintire de a fi supărat pe Dumnezeu. Ultimele 365 de zile, ne-au fost date pentru a ne împăca cu Dumnezeu, a-l îndeplini voia Lui săvârșind fapte bune astfel, făcându-ne moșteni ai împărăției Lui. Dacă într'adevăr așa am lucrat, inima noastră va fi împăcată și mulțumită, nesimțind greutatea ce eventual ne-a costat, ci vom fi plini de nădejdea în răsplata veșnică.

Ce-am făcut e bun făcut; nu mai putem desface! Putem, însă, prin sincera părere de rău și hotărâre de îndreptare, să-L înduplecăm pe Dumnezeu, să nu se uite spre fărădelegile noastre. Poate, cea mai mare parte a anului trecut am petrecut-o în dușmănie cu Dumnezeu în păcat de moarte. Dacă de fapt așa a fost, ar trebui să ne cutremurăm numai gândindu-ne

la locul și starea în care ne-am găsi, dacă am fi murit! Cele mai groaznice flăcări ale iadului ar fi dreapta noastră răsplată!

Dar, iubirea lui Dumnezeu ne-a cruțat! Ne-a mai dat timp ca să ne împăcăm cu El și să ne facem moșteni ai împărăției cerului. De aceea, datorii suntem să întrebuițăm bine și cu folos timpul pe care-l avem la dispoziție. Să facem acum, ceea ce — pe patul morții fiind — am dori să fi făcut cândva, adică să ne'ntoarcem către Dumnezeu! O vom face, această împăcare cu Dumnezeu, printr'o mărturisire sinceră și o viață creștinească. În noul an în care am intrat, vom avea de îndurat multe neplăceri; ne vor ajunge multe și grele necazuri; multe însucese dar toate, împreună

cu bruma de fapte bune pe cari — cu ajutorul lui Dumnezeu — le vom săvârși, să le oferim Preasfintei Inimi a lui Isus care, atât a săngerat și sângerează încă, din iubire față de noi. Să ne rugăm cu stăruință și încredere, cerând pentru noi, pentru ai noștri — prieteni și dușmani — cele de trebuință pentru mântuire. Să nu lăsăm să treacă nici măcar o singură chipă și fără să ne gândim și pregătim la moarte. Sf. Augustin spunea că, *chiar deaceia ne-a ascuns Dumnezeu ziua morții, pentruca oricând să fim gata a-o primi.*

Cu aceste și alte asemenea gânduri, — puse în practică, — noul an, va fi cu adevărat: anul mântuirii noastre.

Petru Bologa

Ucenicii Domnului.

1. Sf. apostol Petru.

„Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica mea și porțile iadului nu o vor învinge.” Matei, 16, 18.

Primul chemat pentru a fi ucenic al Domnului Isus, a fost un umilit pescar de pe malul locului Genezare, cu numele Simon fiul lui Iona, care mai târziu a fost numit Petru. Pe când el arunca mreja sa în apă, nădăjduind să i-se umple de pește, Mântuitorul îi spune: „Vino după mine și te voiu face pescar de oameni!”, și după cum ne istorisește sf. Evanghelie îndată a lăsat mrejele sale și a mers după Isus. Din umilul și neinvățatul pescar, Petru a devenit verhovnicul — căpetenia — apostolilor și acela pe care Dumnezeu-Tatăl l-a învățat să-l răspundă lui Isus: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu!” Pentru

care fapt, Mântuitorul Isus i-a încredințat conducerea Bisericii pe care mai târziu cu ceva avea s'o întemeieze, zicându-i: „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica Mea și porțile iadului nu o vor învinge!” Deci, astfel întărit în credința dumnezeirei lui Isus și în siguranța promisiunii primatului, Petru, lăsat fiind numai în propriile sale puteri, s'a făcut vinovat de-o întreită lepădare de Isus, fapt pe care l-a deplâns cu atâtea lacrimi.

Actul de căință l-a împăcat iarăși cu Isus și i-a dat putere să predice Evanghelia în Roma, unde a pus temelie centrului creștinătății, — și să suferă martiriul, fiind răstignit cu capul în jos, la anul 67 d. Hr.

Cuvine-se, dar, ca și noi să ne întrebăm asupra felului în care ascultăm de glesul lui Isus, care ne spune—unul, fiecăruia— „Vino după mine!” Ne spune prin cărțile bune pe cari le citim; prin pildele bune pe cari le vedem; prin predicile chemătoare pe cari le ascultăm, și ne spune și personal, din chivotul altarului bisericești noastre, unde l-a silit să rămână încontinuu, nețărnița dragoste față de noi, oamenii!

De câte ori n'am auzit această chemare, și toluși suntem în aceeași stare de lăncezeală și de păcătoșenie, ori—poate—ne-am înglodat în păcate și mai mari! Iar dacă am ascultat de chemările repetate ale lui Isus, El ne-a acoperit de mângăeri, după cari, noi, prea încrezându-ne am fost lăsați cu propriile noastre puteri și... am căzut iarăși la starea de mai înainte, ori—poate—și mai rău! Și... în acest caz, avut-am, oare, curejul sf. apostol Petru în a ne ridica din nou și a ne plânge păcatul cu amar? Vărsat-am și noi lacrimi din abundență, pentru a spăla lepădarea noastră perfidă? Să ne apropiem cu toată încrederea și cu pregătirea necesară, de pre-bunul Isus din sf. Euharistie și după ce ne-am căit de greșelile noastre cași apostolul „plângând amar”, să avem curajul de-a striga: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu!”

Dacă așa vom face, și vom fi gata să dovedim chiar cu prețul vieții credința noastră, atunci Isus va face din inima noastră o Biserică a Sa, și ne va da ajutorul de lipsă, pentru a nu ne învinge puterile iadului!

(Traducere)

Alin Vania

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

In ce ne deosebim?

VI.

„Iară dacă a venit plinirea vremii, a trimis Dumnezeu pe Fiul său, cel născut din muiere, carele s'a supus legii ca pe cei de supt lege să-i răscumpere ca să luăm moștenirea fiască”. (galat. 4, 4—5). Ceea ce este viața veșnică, în împărăția cerurilor, pregătită pentru cei drești.

Pentru realizarea și continuarea planurilor dumnezeiești în legătură cu mântuirea neamului omenesc, nu era de ajuns că s'a născut din muiere Fiul lui Dumnezeu, ci a trebuit să se jertfească și ca om, pentru răscumpărarea noastră.

Zicând a noastră, înțelegem tot neamul omenesc, pe cei de înainte cât și cei de după Nașterea lui Hristos și cei ce se vor mai naște până la sfârșitul veacului. Și a aflat de bine să întemeieze biserica prin chemarea anume alor 12 apostoli, de ucenici ai săi, pe cari îi împuternicește, ca în numele lui, mergând să învețe toate neamurile învățându-i să păzească toate câte le-a poroncit lor ca Dumnezeu și ca om dând El însuși exemplul vieții creștine-catolice.

„Iară numele celor doisprezece apostoli sunt acestia: cel dintâiu Simon, cel ce se zice Petru, și Andrei, fratele lui Iacob a lui Zevedeu și Ioan fratele lui: Filip și Bartolomeu, Toma și Mateiu vameșul; Iacob a lui Alfei și Levi, carele se chiamă Tadeu, Simon canani-

tul și Iuda Iscarioteanul, care l'a și vândut pe dânsul”. (Mat. 10, 2—4).

Pe cel dintâiu Simon, cel ce se zice Petru, — în limba aramaică Kefa, — adecă piatră, la făcut mai mare între toți clădindu-și biserica pe el, ca pe o stâncă, asigurându-l că nici porțile iadului nu o vor birui aceasta biserică, pusă pe aceasta piatră de temelie—Petru (Mat. 16, 18), pentru și mai mare încurajare declară: „și iată, eu cu voi sunt, în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Mat. 28, 19)

Cu aceasta, — să înțelege că după o muncă încordată, învățând ucenicii timp de trei ani, și după patima, moartea, învierea și înălțare la ceriu, întemeierea bisericii era terminată.

Știm că fiind adunați apostolii de sărbătoarea Rusaliilor la Ierusalim deodată s'a făcut fără de veste sunet din ceriu, ca de suflare de vifor, ce vine repede și a umplut toată casa unde ședeau. Și li s'au arătat limbi împărțite ca de foc și s'au așezat pe fiște carele din ei.

Primind apostolii cu Spiritul Sfânt și darul limbilor și văzând că Mântuitorul conform promisiunii, de și ia părăsit, este cu ei, din nește fricoși cum erau, au devenit crainici curajoși ai credinței, în frunte cu sf. Petru și deodată și preiau lucrarea mântuirii sufletelor.

Ierusalimul în aceea vreme era locuit de Iidovi, bărbați cucernici „din tot neamul ce

este subț ceriu". (Fapte 2, 5) pentru că nu numai Evrei din toate țările — la fel și azi ca și atunci — însă și mulți păgâni cari au primit legea lui Moise se așezau acolo.

Făcându-se sunetul s'a adunat mulțimea și s'a turburat căci îi auzeau unul fiește carele grăind în limba sa, și să spăimântau și se mirau: cum auzim noi fiește carele limba noastră în care ne-am născut? Parții și Medii și Elamiții, și cei ce locuiesc în Mesopotamia în Iudea și în Capadocia, în Pont și în Azia, în Frigia și în Pamfilia în Egipt și în părțile Libiei, cele de lângă Cirene și nemerici Romani, Jidovi și venetici Cretani și Arabi, îi auzim grăind în limbile noastre măririle lui Dumnezeu. (Fapte 2)

Așa a binevoit Domnul ca la Ierusalim în aceste zile să fie reprezentate toate neamurile cari vor duce apoi vestea în toată lumea.

"Să spăimântau toți și se mirau, zicând unul către altul: „ce va să fie aceasta?" „Iară alții batjocorându-i ziceau: sunt plini de mușt". (Fapte 2, 12, 13).

Și iată Petru ca corifeul apostolilor și-a ridicat glasul său și le-a răspuns: „bărbați Jidovi și toți cei ce locuiți în Ierusalim, aceasta să vă fie vouă în știre și luați în urechi cuvintele mele. Nu sunt beți aceștia, precum socotiți voi, să știți toată casa lui Israil, că și Domn și Hristos a făcut Dumnezeu pe Isus acesta, pe carele voi l'ați răstignit".

Auzind ei acestea s'au umilit cu inima și au zis către Petru și către ceilalți apostoli: „ce vom face dară, bărbați frați?" Și iarăși singur Petru le-a răs-

puns: „să se boteze unul fiește carele din voi în numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre și veți primi darul sfântului Spirit". (Fapte 2, 38.)

Și cari au primit bucuros cuvântul lui, s'au botezat: și se adăuseră în ziua aceea suflete ca la trei mii.

Conducătorii evreilor nu vedeau cu ochi buni răspândirea creștinismului văzând și auzind despre vindecările cele miraculoase ce făceau sf. Petru și Ioan i-au pus în temniță până a doua zi, pentru că era seara. Iară mulți din cei ce auzise cuvântul, au crezut și s'a făcut numărul bărbaților ca la vreo cinci mii.

Așa s'a format din toate neamurile chiar și cea de întâie comunitate creștină: biserica din Ierusalim, cu mii de credincioși ebea în câteva săptămâni după înălțarea Domnului și pogorârea Spiritului Sfânt.

Este deci în afară de orice discuție, că Hristos a întemeiat numai una singură biserică, autorizând pe Apostol să meargă și să învețe toate neamurile, ei și urmașii lor. Pune de temelie și cap văzut al acestei biserici pe Sf. Apostol Petru și pe drept urmași ai săi.

Biserica lui Hristos îndeplinește aceasta misiune de XX de veacuri întocmai Biserica lui Hristos îndeplinește misiunea Mântuirii sufletelor de XX de veacuri întocmai cum sună mandatul: la toate neamurile.

Așa fiind, bisericile cu credincioși nu mai la anumite rase — cum sunt anglicanii s'au chiar într'un teritoriu — cum erau albigensi în secl. XIII în sudul Franței și cum sunt nestorianii în Curdistan în Asia nu fac parte din biserica adevărată întemeiată de Hristos, carele însuși a zis apostolilor: „cine vă ascultă pe voi, pe mine mă ascultă: cine se leapădă de voi de mine se leapădă și cine se

leapădă de mine, se leapădă de cel ce m'a trimis pe mine". (Luca 10. 16).

E clar și categoric: „cine să leapădă de voi de mine se leapădă".

Creștinii la cari a rămas credința în Hristos, dar nu se supun mai marelui Bisericii, care e Papa dela Roma azi Papa Piu XI, al 261-a drept urmaș al sf. Apostol Petru, aceștia se numesc: schismatici.

Schisma e cuvânt grecesc și înseamnă: desbinare mai ales despărțirea dela unitatea bisericii.

Insuși Mântuitorul a spus că vor veni: „Hristoși mincinoși", cari vor învăța altcum pe oameni ca apostolii și urmașii lor legitimi. Au și venit încă pe vremea apostolilor. Unul era dintre aceștia Simon Magul, un vrăjitor din Gitta Samaria. În cărțile sfinților părinți el apare ca prototipul ereflicilor și protopărintele tuturor sectelor gnostice.

Apostolul Filip pogorându-se în cetatea Samariei propovăduia lor pe Hristos și gloatele luau aminte, cu o inimă cele ce grăia auzind și văzând semnele care le făcea,

Iară un bărbat oarecarele anume Simon (Magul) care vrăjia mai înainte în cetate, amăgia neamul Samariei, zicând cumcă, el este oarecine mare, pe care-l ascultau toți, dela cel mic, până la cel mare, zicând: „aceasta este puterea lui Dumnezeu cea mare, și-l ascultau, pentru că de multă vreme i-a fost amăgit pe ei cu vrăjiile". (Fapte 8, 9—11.)

Acest vrăjitor văzând că prin puterea mâinilor apostolilor sădă Spiritul Sfânt, a adus lor, bani zicând: „dați-mi și mie puterea aceasta".

Și aicea se prezintă Petru iarăși ca corifeul apostolilor și zice: ca și când am ceti enciclicele papale azi „argintul tău să fie cu tine spre perire, pentru că ai socotit că darul lui

1. Cărturarii și fariseii evrei înconjurau marea și uscatul să facă venetici — din păgâni întorși la legea lui Moise — despre aceștia zice Mântuitorul: „și dacă se face, în faceți pe el fiu gheenii mai îndoit decât voi". (Mat. 23, 15.)

„Dumnezeu cu bani se agonisește” (Fapte 8, 18—21.)

Dară și de atunci tot au mai fost, mai sunt și vor fi de astfel de proroci vrăjitori și mincinoși, chiar dela începutul creștinismului și sunt și azi o mulțime, aceștia se numesc: eretici.

Eretici sunt aceia cari nu țin credința întreagă, ci numai după placul lor își fac o credință eronată — greșită — în total ori în parte, cu privire la la vre-o învățatură a bisericii catolice.

Pe aceștia îi caracterizează sf. apostol Pavel în cartea lui scrisă către Timoteu, ostagului bun a lui Hristos, pus de el episcop în Efez — în Grecia în felul următor: „vor veni vremi primejdioase și vor fi oamenii iubitori de sine, iubitori de argint, măreji, trufași, hulitori, de părinți neascultători, blăstămați, fără de dragoste, neprimitori de pace, clevetitori, neînfrânați, sălbatici, neubitori de bine, vânzători, iuți, îngâmfăți, iubitori de desfătări mai mult de cât iubitori de Dumnezeu, având chipul evlaviei, însă puterea ei tăgăduind”.

„Dintre acestia sunt cei ce se vără prin case... cari puterea învață și nici odată nu pot ajunge la cunoștință adevărului... acestia stau împotriva adevărului: oameni stricați la minte fiind nelămurii în credință”.

„Și toți cari voiesc să trăiască cu evlavie în Isus Hristos, vor fi prigonii. Iară oamenii cei răi și amagitori vor da tot mai spre rău, îngelând și singuri înșelându-se”.

„Va veni vremea când învățătura cea sănătoasă nu o vor primi ci după poftele sale își vor alege lor și învățători, cari le vor gădăli urechile și dela adevăr auzul își vor întoarce și la bazme se vor pleca”. (II. Tim. 4).

Își vor alege lor — și învățători, cari le vor gădăli urechile și dela adevăr auzul își vor întoarce!

Așa scria sf. apostol Pavel cu puțin după înălțarea Domnului și cu acestea câteva cuvinte cât de precis a profetii și cât de minunat a și caracterizat toate schismele și ererurile ce a îndurat biserica adevărată timp de XX. de veacuri și va mai îndura.

A prevestit atât de precis ca și când azi ne ar caracteriza, pe corifeii — întemeietorii — pe creduli naivi, cari i'au urmat, cari i'au părținit în toate desbinările și ererurile cele de demult, cele de azi precum și cele viitoare.

La caracterizat într-o atită de bine, că nici nu vom arata în amănunt fondul desbinărilor și ererurilor, pentru că numai numele corifeilor, urmașilor, secolele și locurile variază, motivul și cauzele sunt cele scrise de sf. Pavel și ca urmare: neascultarea.

Acești creduli și naivi poate niciodată nu au cetit ori auzit cele scrise de sf. apostol și evanghelist Luca — și numai aceasta împrejurare le va fi fost spre mântuire ce nu va mântui însă pe ceea ce au cetit-o, orică le-au auzit și anume: unde scrie că Mântuitorul când era de 12 ani și a fost cu părinții în Ierusalim la praznicul Paștilor și sfârșindu-se zilele, s'au întors, iar a rămas Isus și neaflândul s'au întors și a fost după trei zile, l'au aflat în biserică, a zis către el muma lui: „fiule, de ce ne-ai făcut nouă aceasta? Iată tatăl tău și eu îngrijați te-am căutat”. Și a zis către dîșii: „de ce mați căutat? Au n'ați știut că întru cele ce sunt ale Tatălui meu se cade mie se fiu?” Și ei n'au înțeles graiul care-l grăi lor”.

„Și s'a pogorât cu dîșii și a venit în Nazaret, și era supț ascultarea lor. Iară muma lui ținea toate cuvintele acestea întru inima s'a”. (Luca 2, 48—52).

Ce vedem din acestea puțin dar atât de clare cuvinte evanghelice?

Vedem că părinți Mântuitorului n'au înțeles graiul, care-l grăi lor, totuși muma lui ținea toate cuvintele acestea întru inima sa, și încă: ca El, Dumnezeu omul, era supț ascultarea lor. Ascultarea aceasta și credința să bazează pe iubire, pe iubirea deapropelui și a lui Dumnezeu și aceasta iubire e diametral opusă cu natura tuturor aceloră, despre cari scria sf. Pavel către Timoteu.

Schismaticii și ereticii nu-și-au ales și nu-și aleg bine: Cui să creadă, ei nu au crezut și nu vreau să creadă, că nici n'trun alt nume nu este mântuire, decât numai în numele lui Isus Hristos, nu au ales bine învățătorii pe cari săi asculte, ci au ales învățători după poftele lor, iar nu dintru aceia pe cari ia trimis Hristos acuma, ci cari le au gădălit urechile, nu merg pe cărarea, care este adevărul și duce la viața vecinică deci: au rătăcit și dacă vreu serios să ajungă la scopul final, trebuie să se întorcă și să pășească pe cărarea cea bună, care în tot cazul nu este cea lată, ci cea în gustă.

Astfel de rătăciți — eretici — au fost în timpurile cele din primele veacuri ale creștinismului: gnosticii, ei se împărtau în Alexandrinieni și Sirieni în sec. II. și III. d. Manicheiștii, cu diferite variante în sec. III. Montanistii în s. II—V. Monofisii în s. V. de cari să țin: Coptii din Egypt. Monoteiștii în secl. VII. Arianii în s. IV. divizați în mai multe secte. Nestorienii în s. V. albigenii în

s. XIII. Dintre cei mai noi: Calvinii, Lutheranii, Unitarii, Baptistii, Nazarineii, Adventiști, Anglicanii și așa numiți pocăiții cu nenumerate numiri numiți. Toate acestea confesiuni cu diferite organizațiuni în diferite țări și ținuturi.

Prima și cardinală lor greșală este ale tuturor că nu recunosc primatul Papei — ori dacă l'au necunoscut până la desbinare, — nu o mai recunosc azi — astfel s'au despărțit — au ieșit, s'au lăpădat de la Hristos și biserica Lui.

Fată da aceștia stă nebiruită: biserica lui Hristos cea catolică.

Biserica catolică consta din: Capul nevăzut și Preotul suprem veșnic al ei: Isus Hristos. Capul suprem văzut este urmașul lui S. Petru, pe care Hristos a zidit această biserică numit Patriarhul sau Papa dela Roma. Membrii ei sunt: locuitorii din ceriu, cetele ingerilor, în frunte cu Regina ceriului, Preacurata Vergură Maria și sufletele sfinților, care parte a bisericii se numește: Biserică triumfătoare. Sufletele creștinilor aflătoare în locul purgator sau curățitor formează partea bisericii numită: Suferitoare; iară noi, membrii botezați și aflători în sânul bisericii creștine catolice de pe pământ formăm

partea acestei bisericii numită luptătoare. Pe toți laolaltă ne leagă iubirea nemărginită a Tatălui darul Domnului nostru Isus Hristos și ne luminează mintea: Spiritul Sfânt.

Suntem una pentru că Hristos zice: „Eu sunt vița cea adevărată. Și Tatăl meu lucrătorul este. Toată mlădiță carea nu aduce întru mine roadă o curățește, ca mai multă roadă să aducă. Iară voi curăți sunteți pentru cuvântul care l'am grăit nouă. Rămâneți întru mine și eu rămân întru voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă dela sine, de nu va fi în vița; așa nici voi, de nu veți fi în mine. (Ioan 15, 1—4).

„Eu sunt vița, voi mlăditele. Cel ce locuște întru mine, și eu întru el acela aduce roadă multă, căci fără de mine nu puteți face nimică”. (Ioan 15, 5)

Aceasta este porunca mea ca să vă iubiți unul pe altul, precum v'am iubit cu pe voi”. (Ioan 15, 12)

Ne deosebim în fond, că cuvintele Mântuitorului au rămas, întru noi și ținem — s'au barem ne silim ale ținea — cuvintele acestea în inima noastră, le ascultăm, le credem și ne dăm toată silința să conformăm viața noastră întocmai cum faceau Romanii, pe cari

atît de mult i-a laudat sf. apostol Pavel pentru ascultarea lor. Și înconjurăm se facem: cum făceau grecii din Corint, cum au făcut; Schismaticii, ereticii gnosticii, coptii, arianii și ceilalți și cum fac: calvini, lutherani, adventiști, pocăiții, sâmbătarii, bolșevicii, comuniștii și mulți de astfel.

Iubirea nemărginită a Tatălui, darul Domnului nostru Isus Hristos și învățați de Spiritul cu iubirea împrumutată creștinească catolică, a unora față de alții, a fiilor acestei biserici, ne dă puterea la suportarea greutăților în zilele de azi.

Misiuni în parohia Seini.

În 4—7 Dec. a. c. s'au ținut s. Misiuni în parohia Seini, conduse fiind de Prea Cuv. Hegumenul Mănăstirii Bixad Atanasie Maxim. Afluență mare de credincioși, deși timpul era nefavorabil. Cele 7 predici au fost la 900 credincioși. Preoții din jur Ion Chiș Apa, Panicu Birle Ilba, Lazar Gheorghel Ciocarlău și Vasile Radu Viile Apei au ascultat mărturisirile credincioșilor și au ridicat mulți postul serbărilor. La finele s. Misiuni s'au binecuvântat un drapel splendid a femeilor Mariane și crucea Misionară când parohul local Mihai Berinde au mulțumit Misionarului, preoților ajutoari și credincioșilor pentru reușita Misiunilor.

Seini Dumineca 99-lor Strămoși 1937.

Un participant.

Calendar săptămânal.

1—8 Ianuarie 1938.

2. Dumineca Înainte de Botez
ap. II. Timot. 4, 5. Evg. Marcu 1, 1-8
P. Silvestru.
3. Luni Pr. Malachia
4. Marți Ss. 70 Apostoli
5. Mercuri M. Teop și Toma
6. Joi Botezul Domnului
ap. Tit 2, 11. Evg. Mat. 3, 13.
7. Vineri Sf. Ioan Bot.
8. Sâmbătă C. Dominca

Până la sfârșitul lunei ziua crește cu o oră și 1 minută.

Fiule Timotee! Fii treaz întru toate pătimește, fă lucrul unui Evanghelist, slujba ta făo deplin. Că eu iată mă jertfesc, și vremea pornirii mele s'a apropiat. Lupta cea bună m'am luptat cursul am plinit, credința am păzit. De acum mi-s'a gătit mie cununa dreptății, p carea mi-o va da în ziua aceea Domnul, dreptul judecător ci și tuturor celor ce iubesc arătarea lui". II. Timot. 4, 5—8.

**Redacția „Duminecii” dorește
tuturor cititorilor
An nou fericit!!**